

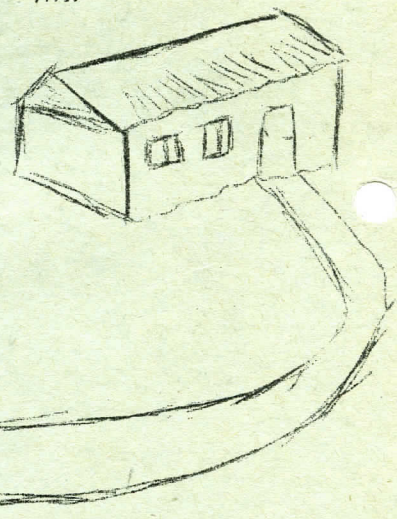
אין חדש תחת השמש - בעירות השכונן אצל חז"ל

לא יפתח אדם לחצר השותפין פתח בגד פתח וחלון בגד חלון.

אין חולקים את החצר, עד שיהא ארבע אמות לזה, וארבע אמות לזה.
(ארבע אמות: $2\frac{1}{2}$ מטר!)

מי שהיה כתלו סמוך לכותל חבירו, לא יסמוך לו כותל
אחר אלא אם כן הרחיק ממנו ארבע אמות.

(משנה, סדר בזיקין,
מסכת בבא בתרא)

ימי הולדת

- 10/3 - פרנקי גליק
- 12/3 - אדם בן-חבור
- דניאל טבא
- 13/3 - יענקל מזליגורסקי
מאיר ריפקינד
יעקב אסרף
- 15/3 - ארנון שוורצמן
אביבה פינקוס
- 16/3 - אריק ארנברג
ג'ו סיבה
מירב ארנברג
שושנה מדר.

התרגשויות פורצים עברו והשאירו מאחור
ריהן מבול של צלומים. כמעט אי אפשר
לתלות מודעה מרוב אנדיאנים ופאות
חייכניים המכסים את כל הלוחות. חבל
שבוטל השנה הנוהג של "צלמייה" לחברים
בשעת המסיבה, אפשרות בדירה לכל אחד
להנציח את עצמו.

ואם כבר מדובר במסיבה, יש לציין
שאורגנה ובוצעה בטוב טעם ע"י ברוך כ.
ושות'. היו כמה חודשים שראוי להמשיך
בהם בשנים הבאות, כגון הרובדו שפתח
את הקודים, והצגת המופעים בשלוב עם
הקודים. הקשום היה פנטסטי, וכבר
במבואות חדר האכל בכנסת לאוירה המערב
הפרוע בעברך ליד האורה המאולתרת בצדי
המדרגות! המספר הרב של מחופשים מכל
הגילים תרם אף הוא להצלחת הערב העליז.

מריון בסעה באופן פתאומי לאנגליה,
לאחר שקבלה הודעה בדבר מחלה קשה של
אמה.

דוריס עדיין "נמתחת" במחלקה
הכרודגית של ב"ח הדסה בצפת, ומצפה
למבקרים רבים.

ברני מ. הולך ומחלים בפורייה.

ביום א' הקרוב נערך במועדון
אזכרה לשושנה ז"ל. לפני האזכרה
תוקיים תפילת מעריב מפי כב' הרב
קפלן, לכל הרוצים להשתתף.

פרקים

- בהבת?
- אל תזכיר לי! הלכתי לישון מאוחר, קמתי מוקדם כי פחדתי שלא אוכל ללגם כוס תה לפני שיסגרו את המים ובערב זחלתי לאסיפה... איזה סוף שבוע!
- התפאורה היתה יוצאת מן הכלל. איזה מאמצים השקיעו...
- חבל שזה רק לערב אחד וגם מצער שהמקשים תקעו מסמרים לקירות חדר האכל!
- מה זה משנה? במצבו הנוכחי טום דבר לא יכול להזיק לחדר האכל. מה קורה לכסאות?
- הרחבת שיטת "ההגשה העצמית"! להבא כל חבר גם יביא את הכסא הפרטי שלו לכל ארוחה.
- אני מצטער, השנה כלל לא בהביתי מן החג. לא היה מצב רוח משום מה וחורף מזה התחפושות היו יותר מדי דומות. רמת ההצגות היתה במוכה מן הרגיל.
- עזוב, שטויות. לדידי היתה זה פורים מוצלח - אגירה טובה, חברים רקדו, הסדורים הטכניים היו מאה אחוז הפעם אם כי חסרו הקיוסקים השונים ששם ביתן להשיג סוגים שונים של מאכלים.
- יותר מדי ממושך, לדעתי. רבע שעה של רקודים ואז הצגה אחת או שתיים, שוב רקודים... אני מעדיף את ההצגות מרוכזות בשתי קבוצות ולא יותר מדי הפרשי זמן ביניהן.
- אולי השיטה הטובה בקשר להצגות וסקצ'ים היא לבקש מאזורים שונים במשק להעלות עבודת צוות יותר רצינית, אז יש לא יותר מחמש-שש הצגות בעלות רמה.
- מעבין איך שחג שארכו יום אחד בלבד השתרע על שבוע ימים.
- ובעוד שלושה שבועות יש לבו פסח, אחריכן יום העצמאות, ל"ג בעומר ושבועות.
- יותר מדי כשביל עכבר כפרי כמובן. אני אוהב את החיים השקטים....

תחי האמפריה של "סולל בונה"

כל הבבין במשק זה במצא בידיה של סולל בונה, אולם בזמן האחרון העבודות השונות הושבתו. הסיבה בעוצה במחלוקת בינינו לבין ענק החברות ההסתדרותיות: השתמשנו בשרות קבלן פרטי לחפירה במחפר וזה מעשה שעורר את רוגזה של החברה. אולי זה גם בוגד את טעמי ההסכם שחתמנו עם חברת בבין זון, אולם לי בראה אירובי ביותר שחברה הסתדרותית בלחמת עם כל עסק פרטי באותה דרך אכזרית שבה הלכו הקרטלים הגדולים בעולם הקפיטליסטי המכוער. רוחת שמועה שאחראי אחד ב"סולל בונה" באזור זה התפאר שלא ישאר אף קבלן פרטי בעתיד הלא רחוק. ולמרבה הצער קבלנים אלה מסוגלים לבצע עבודות מסוימות ביעילות שלא בופלת מזו של האח הגדול, במחירים זולים יותר ותוך זמן סביר יותר. כיום "סולל בונה" - אם אטיות הוצע ופגור בהשלמת העבודות השורדים אצלנו הוא זכון בכל שטחי עבודתה - איבדה מסוגלת לבצע את כל הדברים שעליהם היא חתומה. האם אין זו מחשבה מדכאת שקבוצ, שחבריו סוציאליסטים וכלם חברי ההסתדרות, נתבע לבוררות ע"י חברה הסתדרותית שמטרתה המקורית היתה לבנות טוב יותר וזול יותר למען הפועלים? אולי חברינו בתוך "המערך" יתחילו לחקר מה שקרה למטרות הנשגבות שבעלמך בתוך חלק מן המפעלים ההסתדרותיים המפוארים?

תמרנות

עמדתי ליד לוח סדרן העבודה והעפתי מבט בצלומי היפהפיות הערומות הקטנות שצולמו בעת רחיצה באחד מבתי הילדים. מה שבולט מצלומים אלה הוא יופי ילדות, שמהת שעת מקלחת. הספוק שבובע מעשית כמויות גדולות של קצף, התענוג לעמד תחת מים חמים ולהרגיז מטפלת דווקא כשהיא רוצה שתצא. אלו תמונות ששבים רבות אחריכן גורמות לבושה כשעיניים אחרות בתקלות באותה

דמות ערומה ומסובבת.

- אז היית יפה במערומיך!
- צולמה בלי בושה ובלי אף בגד!
- אפילו מחייכת אל הצלם!
- ואגב זו התמונה שמדגיזה ביותר את הבת המתבגרת כשאמה אומרת תוך עלעול באלבום המשפחה תוך אבחנות קורעות לב -
- אז היית לא רק יפה אלא חמודה וממושמעת ... אז אהבת ללמד, חבבת את המורה שלך ואף פעם לא עשית דווקא -----
- איזה שקרים מצרורות תמונות כשמסתכלים בהן כעבור שנים.

הכפר הזה

מן המפה שהוצגה בפני האסיפה האחרונה מסתבר שהבתים הרחוקים ביותר מחדר האכל הם במרחק של 300 מטר. יש ביבנו שחושבים שפי שניים מרחק זה -- כלומר מבית קיצוני לבית קיצוני - הוא יותר מדי ללכת אם רוצים לבקר חברים בערב. לאיזה מצב הגענו כשקשה לדור החלוצים ללכת 600 מטר? כמה קשה לשלם את מחיר הידידות. איזה כפר הראוי להקרא כפר בחוץ לארץ לא השתרע על מרחק העולה אפילו פי שניים או שלשה על מרחק איום זה? ולא כל כפרי בעזר באוטו-בוס, באוטו פרטי או אף באופניים ללכת מקצה לקצה של כפרו בערב. אם בית המרזח הטוב ביותר במצא בקצה השבי, לא בוד ולא שלג במבוע ממנו מלהגיע, מה יקרה אם שרות הטליביזיה ישתפר ויהיה מקלט בכל בית קבוצי? אז חמישים מטר יהיה מרחק רב מדי. הבחמה היא שאפשר לסמן על שדות הטל ביזיה שלא תשתפר.

ובינתיים חלה ירידה ברמת הגיבנות שבזמנו היו מטופחות ע"י כל החברים. היתה תקופה כשמשק זה הצטיין ביופי העורגות שבשתלו בכל גינת בית. כיום המצב שונה. היתה תקופה כשסביב לבתי הילדים היו גינות חמודות - ואל תאמרו שהמצב ההפוך הוא בגלל הליכה המשפחתית. אין ספק שהמטפלות עייפות מללכת 300 מ' לחפש את החבר'ה שבוחרו, אם כי בימים ההם בהגו המטפלות לבדד מרחקים עצומים כדי שיוכלו להתפאר שהודות להן גדל דור חדש של חיילי סיירת.

מפעל "הבונים" העביר לבנין חדש מחלקת הכלים והעבודים. הסביבה סובלת מהזנחה שמזכירה את מבואות אזור המפרץ או הכביסה לפתח תקוה. אולי מפר-בסנו יעשו משהו להציל את הכביסה למשק? תוקם בקרוב ועדת ישוב (או אם השם טוב יותר באזנין: ועדת תכנון). חלק מן החברים בה יצטרכו להיות מתנדבים המעוניינים לעבוד ולא דווקא בבהרים הנפגשים לעתים רחוקות לדבר. לי נראה שמבין תפקידיהם יהיה דאגה לחדר האכל, בקיון כללי בקבוצ, תכנון כבישי היקף, הקמת ספסלים (לחברים שלא מסוגלים ללכת 300 מ' כמונו), חנוך בני הבניין במה שקרוי שמירה על הקיים (בינתיים הודות לילדים שלומדים ב"עמק החולה" צפתו שבילים חדשים ברוב הדשאים במשק), סדורי אשפה ובפס שאינם גורמים לעלזוע מוח, נסוח תקנון לבנינים ארעים (?) שמוקמים ע"י חברים מפחים, ארגזים או חלקי אוטומובילים ע"י בתיים, הרשימה ארוכה, העבודה דחופה, ומי יתן שיוכל להחזיר למשק זה הופעה ואוירה כפרית בעימה.

אריק.

* * * * *

בקשה לכל הציבור

במידה ויש לחברים או לבני הבעורים רהיטים או ציוד לחדר, שבשאר מיותר אחרי קבלת ציוד חדש, מבקשים אנחנו להודיע על כך מיד ליוהנה, רות באי או אלזה. אין להשאיר דברים מחוץ לבתים, או ע"י פחי האשפה.

בטרם אתחיל בספור עלי לציין כי שום אשמה לא נופלת על מרכז הבנין שלנו בקשר למה שקרה. אין הוא אשם בעובדה שנתרופפה בלטה בקיר המטבח שלי, ועל אחת כמה וכמה אין הוא אשם שעייש לא הופיע בריצה לתקן אותה. לא ראיתי את עייש בשטח בזמן האחרון. אולי הוא מחתן אחד מבניו, או מכביסו לעול מצוות, או יתכן שיש אפילו ברית - מי יודע? ---- אין כוונת הספור לבקר את אלק או כל איש אחר. זה ספור אמיתי שאולי יצחיק אתכם. (תלוי בחוש ההומור שלכם)

----- וספור המעשה.

במטבחון אשר בביתי ישנה מסגרת ליבוש כלים התלויה בקיר מעל לשיש. יום אחד, בשעת הדחת הכלים והנחתם במסגרת הז"ל, אבש מגלה שנתרופפה אחת הבלטות שאליהן מחוברת המסגרת האמורה. בזהירות אבי מפרקת את המסגרת, מודיעה לאלק את דבר הבלטה הרופפת, ומבקשת שמישהו ישלח להדביק את הבלטה הז"ל. "כן, כמובן", אומר אלק, "אגיד לעייש". עוברים שבועות מספר - אין עייש, בלטה עדיין רופפת, מסגרת הכלים מובחת ישר על השיש ומעצבנת אותי, כי היא תופסת מקום שיש לו שמוש יעיל יותר. רמזים דקים לאלק לא מביאים תוצאות. אבי מתחילה להרהר באפשרות של שיטת ה"עשה-זאת-בעצמך". למעשה, פרוש הדבר עשה-זאת-בעצמי, כי ראש המשפחה אינו מחונן בכשרון מסוג זה. יש לו כשרונות רבים, אבל תבונה כפיים אינה כלולה בהם אפילו במעט! אבי מזעיקה שכן, אחד בשם ראי ס, הוא מהרהר בבעיה במשך תקופה מסוימת, ומסקנתו היא שאין זה תקון שאוכל לבצע בעצמי. מן ההסבר המפורט שלו אינני מבינה מילה, ואבן מתחילה להשלים עם העובדה שאצטרך לחכות לעייש.

יום בהיר אחד אבי אוכלת ארוחת צהריים בחברת אמי, המודיעה לי כי עייש בקר בחדר באותו בקר. העברית של אמי מוגבלת מאד. האנגלית של עייש כב"ל ועוד קצת, כך שהשיחה שנהלו השניים הייתה בודאי מוזרה במקצת. בסופו של דבר היא הספיקה לפענח את העובדה שאלק שלח את עייש לחדר של אמו של גרשי כדי לתקן בלטה. בקושי רב היא הצליחה להחדיר למוחו כי הבלטה במצאת בחדר של אשתו של גרשי. אבי מחפשת את אלק ומספרת לו את הספור. אחרי שכבד את עייש בכמה שמות מובחרים הוא מבטיח לטפל בענין. יש לעייש כמה תקווים בבית השכן ובאותו הזמן יתקן גם אצלי. השכן בינתיים מודיע לי כי התקונים אצלו כבר נעשו, ובנוסף לזה הוא יודע כי גם אצלי, כי שמע את עייש מסתובב בחדר שלי! אבי חוזרת לעבודה בהרגשת ספוק. אפשר לסבל את חי הקבוץ בכל זאת, לפעמים עליך לחכות קצת, אבל בסופו של דבר דואגים לכל צרכיך.

אבי גומרת את יום העבודה שלי וחוזרת הביתה. בכביסה עיני נופלת על דלי מים ובתוכו סחבת רצפה. בטוח שלא השארתי אותו שם בבקר. מוזר מאד. אבי מתעלמת מן הדלי לרגע ובכבסת למטבחון. הבלטה עדיין רופפת!!! אבי עומדת על מקומי לכמה רגעים ומבטת לפתח את התעלומה. (א) אם הבלטה לא תוקנה, פרוש הדבר שעייש לא היה. (ב) אם כן, מי השאיר את הדלי נלמה? אולי סדרן העבודה שלח מישהו לבקור את החדר? יפה מאד מצידו אם עשה כן, אבל יש לי ספקות איכשהו. אבי בכבסת לחדר ומיד רואה שמישהו הזיז את הרהיטים. התעלומה מתרחבת. אז אבי רואה את הקירות והכל מתבהר. עייש היה - ועוד איך! הוא צבע את הקירות. לא בקשתי שיצבעו את הקירות. אז מה? למה את מתלוננת? מה כל כך גרוע אם צבעו לך את הקירות לפני פסח - אפילו אם לא בקשתי? הפתעה נעימה - לא? יפה מאד - אם היה צובע את כל הקירות. איפה? הוא צבע כתמים פה ושם, כך שהחדר מתחיל להדמות לציר אבסטרקטי או למשחק הרכבה. לפנים היה גוון הקירות אפור-מלוכלך. אבל לפחות היה זה גוון אפור-מלוכלך אחיד. עכשיו יש לי כתמי לבן צח, על גבי כתמי קרוב-לשחור. אבי עומדת הלומה. וחושבת שאולי אבי מתחילה בשקט לצאת מדעתי. לכן אבי קוראת לשכני - היפי הודי זקן ובחמד בשם משה, המשתזף בשמש בגינה.

"אלוהים אדירים" הוא אומר, "איזו זרועה", וממשיך להשתזף בשמש.

באותו ערב אני מדווחת לאלק על האסון והוא, כמובן, הציל את המצב. למחרת בבקר שלח את עייש לגמר את העבודה בצורה באה. וכך הוא עשה. אני חוזרת הביתה באותו יום ומוצאת קירות זוהרים בלבן יפה ובקי, והרצפה בצבע דומה. --- אה, כן. גם הבלטה תוקנה.

שום א.

* * * * *

הרהורים בקול רם מן האקונומיה.

עם כניסתי לתפקידי החדש באקונומיה ברצוני להרהר קצת בקול רם ולהביא לפני החברה כמה מחשבותי - וזה כמובן גם בעקבות הקורס שהשתתפתי בו במדרשת רופין.

ברור שעומדות לפני אקונום חדש לא מעט בעיות ואולי הדבר כפליים קשה, כי כבר נכנסנו לאיזהשהו שגרה, למין מסודת, ואם רצוי או כדאי בכמה תחומים לשנות דברים - אזי עומדת לפני השאלה: איך אוכל לבצע זאת? איך אוכל לשכנע את החברה? איך אקבל תמיכה ממוסדות המשק שבהם תלויים אי אלה שבויים?

בעיקרו אפשר אולי להגדיר את העניינים ולהעמיד אותם על שני מישורים: (א) שירות לחבר, (ב) תקציב

היות וענף חדר-האכל-מטבח-אקונומיה הוא הענף הגדול ביותר במשק מבחינת ההוצאות ושני בגודלו (אחרי המפעל) בכוח עבודה שמשקיעים בו, חשוב לכולנו שיהיה יעיל מכל הבחינות. הוא ענף שמספק צורך חיוני לכל חבר וחבר (וזה כולל כמובן, ילדים, נספחים, אורחים וכו') ולאופן פעילתו יש השלכות חברתיות וכלכליות גם יחד.

אני חושב שאפשר להסתדר עם התקציב, עם שבויים פה ושם ברישום ובחלוקה. האקונום מחלק אכל מיוחד לחדרים, לענפים מסוימים (היות והם עובדים בחוץ), להורים, לימי הולדת, לחגים ושמחות - הכל במסגרת תקציבו. ברור שזה חלק מההוצאות שלנו, אבל אל לנו לשכח שזה לא הדבר העיקרי שצריך להנחות אותנו. הדאגה העיקרית של האקונום צריכה להיות שפוך התבאים, האכל והגשתו בתוך חדר-האכל. איני יכול לחלק לחדרים מזות וכו' באופן בלתי מוגבל, בלי שאפגע בשירות שאני אתן בחדר האכל עצמו וזאת צריכים החברים להבין. אם יש מנה אחת בחדר האכל לארוחת הערב, לא יתכן שחבר הלוקח את האכל לחדר, יקבל יותר.

צריך למצא פתרון לבעיה של עשרות הפועלים האוכלים אצלנו יום-יום ואינם משלמים - כי זה יורד מתקציב החברים. (חוץ מפועלי סולל בונה ואי אלה קבועים - אין בכלל רשום וצריך לחשב על סדור תלושים או כדומה.)

אני רואה את חדר האכל-דלפק-מטבח כמעין יחידה אחת וצריך למצא את הדרך לשתוף פעולה בין כל העובדים גם יחד. כרגע ישנו מצב שכל אחד רואה רק את הפינה המסוימת שלו, וברור שבסופו של דבר זה פוגע בשירות שאנו בותבים.

ועוד דבר. כרגע חדר האכל שלנו, שהיה גאות כפר הנשיא - מוזנח שאין כמוהו. כסאות מקולקלים מתוספים יום יום, התקרה קרועה, הקירות דורשים צפוי חדש, יש חלונות שבורים וסדורים לקויים בדלפק. ההזנחה צועקת בכל פינה ואין למי לפנות. חדר אכל בסדר גודל כשלנו דורש איש אחזקה לפחות 3-4 ימים בשבוע; איש קבוע, היודע לתקן חשמל, רהוט, הדואג לאחזקת המכונות במטבח; בקצור - כתובת לכל התקובים והסדורים שהמוסד הגדול הזה זקוק להם.

אלה הם כמה מהמחשבות שלי כרגע. אני רוצה שהשרות לחבר ישתפר, ובעזרת כל הגורמים יש לקוות שרוב הבעיות תפתרנה על הצד הטוב ביותר. וילי.

* * * * *

אם לא נרצה תשאר זאת אגדה!

בבואי לכתב על בושא הברי במשקבו, לא אוכל, לצערי, להנות אתכם בתאורים מרהיבים של יצירת זוף ופנות חמד, כי עבין הברי עדיין רחוק מפתרון סביר. לדאבוני כך גם המצב. בכלל בהחזקת מחנה בצורה המביחה את הדעת מבחינה טכנית וגם אסתטית, (מדרכות, דרכים העונות על צרכי ההובלה, מיקום מתקבל על הדעת של מיכלי אשפה וחביות הצפט, תליית כב סים, העמדת אפניים). גם בתחום הצומח המצב לא מזהיר יותר. עצים ושיחים משוועים לגזום ודלול, דשאים מורעבים זועקים לתוספת אדמה וזבל. התהוו הרבה שטחי הפקר במקומות שהדעת היתה בותבת למצא פינות חמד מטופחות, (לרידה למרפאות, למשל). באזורים שלמים צמחים, שהטבע זרעם באקראי. גושים רציניים של סיחיה זקוקים לגזום בחזרה, דבר שיתן להם גוון חי ורענן, (לאורך הדשאים מאחרי חדר האכל). הרבה דרכים ושבילים תכונם לא עומד במבחן המציאות (הובלות פורים תעידנה).

העזובה סביב בית בלונד לובשת ממדים חריפים, האמפיתיאטרון עומד בקרחתו מימים ימימה. פעולות הבניה, "תיקוניים" למיניהם (כגון של מדרכות) גרמו הרס רבתי ועוד הזרוע בטייה, (תקון 40 רצפות, שפוצי דחק, להזכיר רק כמה מהם). החלפת דירות תמיד מביאה בעקבותיה עזובה והרס. אם תרצו לכלול את אזור בתי הילדים, שבדק בית בהם הוא תופעה של קבע, חוסר אפשרות תמרון של עגלות, ומקלטים קרחים, לא יוצרים תמונות של בועם דווקא.

ואולי בזכר דרך אגב את אזור הפתוח של 20 יחידות הדיור החדשות. חלק מהן על הרכס, לא מהווה בעיה פשוטה כלל וכלל מבחינת מבחר הצמחים המסוגלים לעמד בתלאות התבאים השוררים שם. רוח קדים במשך 8 ימים לא היתה דבר של מה בכך. כדאי להזכיר את הרצועה מזרחה מכביש הגישה שלכל הדעות צריכה להיות בטווח בכדי שתשמש חייץ מאזור המפעלים, שחלק ממנה הוא אזור טרשים וכלל לא נוח לגדול שתילים רכים. (בטיעת ט"ו בשבט היא רק התחלה). האם מישחו לא סבור שכל הצטיעות סביב חדר האכל זקוקות לחדוש יסודי (עם סדורי השקאה ראויים לשמש) (כולל השתלשלות על שביל הקיסור האיום). האם סדור כלי קבול עם פריחה ממושכת ותלויה על רחבת חדר האכל וגזוזטראותיו הוא בגדר דמיון חולצי, בפרט לאור המצב הרעוע ודולף של הבנין שמשווע לקצת גוון רצב.

ומה יהיה גורל בית הקברות הבאבה בשימורו. קיימת לגביו תכנית יפה... והאין זכות קיום למשתלה קטנה שתוכל לספק צמחי עובה לחבר להפיח קצת צבע בגיבתו ותעסוקה לילדים הבמשכים לכך.

וכך קיימות שאלות הרבה: מי צריך לעזר לחבר שמבחינה גופנית לא מסוגל יותר לקיים את גיבתו כפי שהוא היה רגיל לזה, ואחרון ההורה שהיה רגיל לגן פורח בארץ מוצאו, ועכשיו מתיסר בראותו את פיבתו מופקרת ואין מושיע?

השאלה המציקה היא: איך הגיע המשק, שבתחומים רבים ושוברים מוציא ממון רב, לידי כך, בתחום חיוני זה - המקיף אותנו מכל עבר, להתדרדרות כזאת? מי קובע שבתחום זה, במקום כמו שלנו, שתבאנו בהחלט לא קלים מאלה של כלל קבוצי האחוז, ההקצבה היא ב-20% במוכה מהצעת האחוז? מי לוקח על עצמו את האחריות, למרות שבמשך שנים רבות (לפחות 10) לא הוצאה כמעט אף פרוטה על ציוד מכני, שגם השנה שום מוסד לא מצא לגחוף לברר אתי את הצרכים

של הענף? רבותי, הענף מתקדם. פותח ציוד מכבי שהוא סטנדרטי, וחדר לכל המשקים, שבעזרתו מצליחים להשתלט על העבודה.

האם הטבע מחכה עד אשר המשא ומתן עם הבנקים בחוץ מסתיים לשם השגת הלוואות (שגם אני הצטרפתי לדחוף לקראתו). האם אין המשק יכול לתרום תרומה כלשהיא מתוך השקעותיו הצרכניות?

ולבוא כח אדם. האם כל הנושאים שציינתי לעיל, ואולי משהו עוד יוסיף עליהן, ניתנים לבצוע על ידי בן אדם אחד? כמה זמן המוסדות המטפלים בכח אדם יעלמו עין בשיטת בת-יעבה, אפילו שמדובר רק בכמה אורחים עובדים?

בכוונתי ברשימה זו, לשתף את הצבור הרחב בהרגשתי שאני מצד המוסדות במצא בחלל ריק לחלוטין, ומצד החברים מוצף בשפע דרישות מוצדקות, שתרכיבה, אבל ידי קצרה מלהושיע?

יותר לי במקום זה להביע את אכזבתי מגישת הקהל, שבמקום להתאזר ביתר יזמה עצמית (רצון של שמירה על סביבת ביתו, המבעות מקיצורי דרך בדשאים, הרמת גייר פה ושם וסוף סוף שליטת יתר על הילדים) מגלה אדישות או יאוש? האוירה הזאת כמובן עוברת גם אל הילדים. תוכן שי הפורים זועק אלינו מכל עבר בצורת עטיפות צבעוניות. רוב הדשאים באנחים תחת רגליהם הנועטניות של בבחרת העתיד וזה אפילו מיד אחרי גשם. האם זה פלא שהדשאים, (שהכנה ראוייה לשמה בין כה וכה לא ראוי), במקום לשמש אלמנט מרכזי ומהנה בנוף שלנו, בהפכים למקור זכרון הפש בשוממותם? האם משהו מעלה על הדעת כמה עמל וטפוח בחוץ כדי לשקם דשא הרוס כזה? האם הצבור סבור שילד שגדל תוך יחס של זלזול לעבודת הזולת וסביבתו יוצא בשכר במטען חיובי לקראת החיים? לכולנו תשובות.

לסכום: הנושא יקר לכולנו, ועלינו לפרץ את טבעת החנק הכרוכה סביב הנושא הזה. אנחנו חייבים זאת לעצמנו ולילדינו, שכפי שאני מקוה תוך זמן קצר יוציאו מקירבם כוחות אמיצים שבהתלהבות יטילו על עצמם את העבודה הזאת. הבה בדאג שימצאו בכס שיראו טעם להמשיך ולטפח אותו.

אני לא רואה פתרון אחר מאשר הקמת חוג של "אינטרסטים" (והפעם זאת תעודת כבוד) שיקומו בהמוניהם ובתוקף משקלם המוסרי, ייאבקו עם המוסדות לשבוי פני הדברים. "המועצה הישובית" צריכה לקום בהקדם! אנחנו חייבים זאת לעצמנו ולמקום הזה.

יוחנן.

+ + + + +

הודעה

במשך כל השנה (ולא רק בפורים) כל מי שנחוץ לו דבר מה "זיג-בוקס", מתבקש להודיע לכוכבה, האחראית למקום.

תודה.

הנחיות להעברה לשיכון חדש:-

החלטות האסיפה מיום 24/10/1970:

הנחיות יסוד:

אין מזיזים חבר מביתו נגד רצונו.

מבוא:

המטרה היא לשכן את כל המשפחות במשק בשכון שתוכנן ונבנה ללינה משפחתית.

ההנחיות:

1. המעומדים להעברה הם:
א' דיירי שכון דחק.
ב' דיירי הבתים המשופצים.
ג' משפחות הגרות בבתי הקבוץ המאוחד ו-בסין.
2. סדר העדיפויות יהיה מבוסס על עקרון הותק.
3. חברים הגרים כבר בשכון של לינה משפחתית אינם מעומדים להעברה, מלבד שני סוגים:
א' משפחות שהכנסו לאיזור לא רצוי להם בעל כרחם, רק משום שהדירות היו ריקות.
הן תוכלנה לעבור לשיכון חדש, אם לא יימצא להם פתרון במסגרת השיכון הקיים.
ב' משפחות מרובות ילדים (יותר משלושה ילדים בבית). משפחות אלה תוכלנה לעבור מיד לשיכון דחק או לעבור לבית חדש בהתאם לתורם.

הערה:

הכונה היא שהזוגות הצעירים יגורו במרוכז באיזור אחד.

לפני כמה שבועות התקיימה ישיבה משותפת ופתוחה של ועדת החברה ושל ועדת שיכון.
בישיבה הזו הוצעו מספר הצעות של חברים, והן:

- א' לבטל את כל ההבטחות שניתנו לחברים עד היום בקשר להעברה.
- ב' עם כל בניה חדשה, יעברו לפי הוותק.
- ג' יעברו משפחות עם יותר משני ילדים בלינה משפחתית.
- ד' עולים חדשים וזוגות צעירים יעברו לשיכון חדש רק אחרי מספר שנים.
- ה' יעברו חברים וותיקים המגיעים לגיל 50, עם ילדים קטנים.

אחרי הישיבה הנ"ל, ועדת החברה דנה והחליטה להמליץ לפני האסיפה להוסיף הנחיה אחת להנחיות שכבר התקבלו, והיא-

"חבר וותיק המגיע לגיל 50, ואצלו עוד ילדים קטנים עד גיל 7, רשאי לעבור לשיכון
בן שלושה חדרים. המגמה לתת לו אפשרות לחדר שינה."